

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4727/06
29.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине" из Новог Сада, Булевар Михајла Пупина бр. 25, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Нови Сад, ради поништаја решења бр. 433-493/2006 од 27.06.2006. године, у предмету принудне наплате накнаде за одводњавање, у нејавној седници већа одржаној дана 29.06.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Нови Сад бр. 433-493/2006 од 27.06.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против закључка Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Нови Сад, Филијале Сомбор бр. 433-443/2006-13 од 07.04.2006. године којим се одбацује предлог тужиоца од 15.03.2006. године за покретање поступка принудне наплате накнаде за одводњавање, на основу извршног решења ЈВП "Воде Војводине" бр. 00128146 од 09.05.2005. године, а против дужника "АА", због ненадлежности.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да се правни основ за вршење послова принудне наплате накнаде за одводњавање од стране Пореске управе налази у чл. 160. ст. 1. тач. 14. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, према којима пореска управа обавља и друге послове у складу са законом. Како исти Закон не садржи ни једну одредбу којом се стављају ван снаге одредбе чл. 107. Закона о водама, односно којом се забрањује принудна наплата накнаде за одводњавање, јасно је да је овај поступак и даље у надлежности пореског органа. Наведено потврђује и чињеница да Пореска управа врши утврђивање и наплату накнаде за одводњавање за физичка лица. Због наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход. Како накнаде за одводњавање, не представљају јавни приход, него су исте приход Водопривредне организације – Предузећа, у конкретном случају Пореска управа није стварно надлежна за спровођење принудне наплате ове накнаде. Принудна наплата осталих накнада које су приход Водопривредног предузећа, врши се у судском поступку сходно одредби чл. 266. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

Према схватању Врховног суда Србије, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца. Наиме, предмет принудне наплате по захтеву тужиоца, као повериоца, против дужника "АА", који је поднет првостепенем управном органу, била је новчана накнада за одводњавање за период јануар-децембар 2005. године. Одредбом чл. 107. Закона о водама ("Сл. гласник РС" бр. 46/91, 53/93 и 54/96), прописано је да се у погледу поступка принудне наплате накнада, када су у питању обвезници предузећа, примењују прописи о порезу на добит предузећа, а за остале обвезнике плаћања накнада, прописи о плаћању пореза на доходак грађана. Како дужник "АА" има својство Предузећа, то се према њему принудна наплата новчане накнаде за одводњавање врши према прописима о порезу на добит предузећа. Одредбама чл. 77. – 113. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Сл. гласник РС" бр. 80/02 ...55/04), за спровођење принудне наплате пореза предвиђено је административно извршење, у поступку код Пореске управе, а не судско извршење, по одредби чл. 1. ст. 1. Закона о извршном поступку, како погрешно закључују управни органи.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе чл. 41. ст. 2., а у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), тужбу уважио и оспорено решење поништио, како би у поновном поступку било понето правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем

донето правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган веома правним саветавцем суда из ове пресуде, на основу одредбе чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 29.06.2007. године, У. 4727/06

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК